

spor. Retsgenetisk Afdeling arbejder til stadighed på at reducere denne risiko samt på at øge mulighederne for at opdage forurening. Risikoen for forurening, der kan have betydning i forbindelse med personidentifikation, er for øjeblikket af størrelsesorden 1 ud ca. 10.000 prøver. Dette niveau er lavt set i en international sammenhæng, men forureningsrisikoen kan formentlig aldrig helt elimineres.

Forurening udgør kun et problem, hvis rekvirenterne og brugerne af dna-analyser ikke er bevidste om risikoen og ikke håndterer oplysninger om dna-profilens sammenfald, som kan være forårsaget af forurening, på en hensigtsmæssig måde.

Spørgsmål 2: Er der grundlag for en ændret vurdering i forhold til 1999 med hensyn til det forhold, at der ikke kan udledes oplysninger om en persons karakteristika, arveanlæg, sygdomsdispositioner eller lignende af de nævnte dna-profiler, eller med hensyn til antagelsen om, at det er meget lidt sandsynligt, at der en dag skulle kunne udledes sådanne oplysninger fra de undersøgte ikke-kodende dna-områder?

Nej. Der er i den mellemliggende tid ikke fremkommet nye oplysninger, der ændrer de tidligere vurderinger.

Spørgsmål 3: Vil det underliggende biologiske materiale uanset anvendelsen heraf til dna-analyse give mulighed for, at der efterfølgende foretages en ny, selvstændig analyse (til brug som kontrol eller »second opinion« i tilfælde, hvor det gøres gældende, at det første analyseresultat er forkert)?

Retsgenetisk Afdeling arkiverer materiale fra undersøgte biologiske spor og fra referenceprøver fra personer efter anmodning fra rekvirenterne, såfremt alt materiale ikke er opbrugt ved de foretagne analyser. Det vil være muligt at foretage fornyede analyser, såfremt der findes arkiveret materiale.

Spørgsmål 4: Bør udtagelse af spytprøve med henblik på dna-analyse i alle tilfælde udføres med vatpind, der skræbes mod mundhulen, eller findes der andre egnede metoder, der lige så godt kan anvendes?

De mest sikre prøver til dna-profil-analyse er blodprøver, hvor der altid kan opnås dna-profiler. Spytprøver (eller mere korrekt kelleskrab fra kindslimhinden - »kindskrab«) kan foretages med vatpinde, men der findes andre former for skrabemateriale, der er mere velegnet, fx skrabepinde med hoveder af plast eller skumgummi. Ved anvendelse af kindskrab må det påregnes, at der vil forekomme tilfælde, hvor et kindskrab indeholder for lidt dna til dna-profil-analyse, således at der må udtages ny prøve.

Spørgsmål 5: Kræver udtagelse af spytprøve med henblik på dna-analyse medvirken af sundheds-personale (læge mv.), og skal særlige sikkerhedsmæssige forholdsregler iagttages for at undgå risiko for »forurening«? Vil den pågældende evt. selv kunne foretage udtagelsen af spytprøven?

Ifølge nuværende lovgivning er udtagelse af spytprøve (kindskrab) et legemsindgreb, der kræver, at en læge foretager indgrebet. Teknisk set er der imidlertid intet til hinder for, at uddannet personale hos fx politiet kan udtage kindskrab fra personer. Udtagelse af kindskrab kræver, at det personale, der foretager indgrebet, følger fastlagte procedurer og anvender beskyttelsesudstyr, der sikrer mod forurening med dna fra uvedkommende kilder.

Der er teknisk set heller intet til hinder for, at en person kan foretage kindskrab på sig selv. Det er imidlertid af afgørende vigtighed at sikre identiteten af den person, der afgiver et kindskrab og at sikre mod snyd med kindskrabet. Det vil derfor være uhensigtsmæssigt, hvis en person foretager kindskrab på sig selv uden medvirken af personale fra politiet.

P.A.V.

Med venlig hilsen

Niels Morling
Afdelingsleder, dr. med.